

1. Gustav og Karoline.
2. Emor og Thora.
3. Skjærsommerfangen.

1. Gustav og Karoline.

D, modtag her min dyrebare Duffe
Sidste Hilsning fra mit Hjerte gaar,
Som i stille Løndom for dig sukke,
∴ Dg dig beundrer som en Helligdom. ∴:

V box 28:824

Hulde Lina, jeg for dig ei dolger,
At din Yndest gjør mit Hjerte Sorg,
Dg min Barm af idel Elskov bølger
:: Indtil sidste Puls i Døden slaar. ::

Elskovs Pensel tegned dig saa fager
Første Gang jeg dine Dine saa,
Dg i himmelsk Klarhed staar du malet
:: For mine Dine, hvor jeg gaar og staar. ::

Blot for dig mit Hjerte trofast banker,
Blot for dig jeg fatter Kjærlighed,
Blot for dig jeg over mine Tanter,
:: Dag og Nat saa stilles du for mig. ::

Jeg mit Purpur og min gyldne Krone
Gjerne vilde bytte bort for dig.
Du er mig mer end Kongens gyldne Krone,
:: Om den end glindsede som Solen rød. ::

Men her i Kongegaardens høie Sale
Vengstes Hjertet lidt af Sorgen klemt,
Dg en himmelsk Klarhed dig omstraale,
:: O mit Hjerte slaar saa bølgen. ::

Hytens Son, misund mig ei min Lykke,
Skjønt jeg staar ophøiet over dig;
Himlen skænke dig en bedre Lykke,
:: Som i Verden her blev nægtet mig. ::

Du dit Elskovs Valg kan frit bestemme,
Ingen Hindring dig i Veien staar,
Men jeg lyde maa til Lovens Stemme,
:: Jeg over disse Grændser ei tor gaa. ::

Men hist bag Graven, der hvor Alting smiler,
Der, hvor Fyrste intet Fortrin har,
Seierskrandsen os tilsammen binder
:: Udi Evigheden til et Par. ::

2. Emor og Thora.

En venlig Aften under Rosers Ly,
Saa Emor ved sin elskte Thoras Side;
Alt slumred trngt i Skov, i Mark og By;
Thi det var henved Midnats tause Tide.

Da hævdede sig skyldfri Emors Bryst,
Hans Hjerte slog saa ømt af hellig Barme;
Hans mørke Die blev saa klart og lyst
Da han om Thora slynged' sine Arme.

O Elskte! sagde han, paa dette Sted,
Hvor dine Barndoms Aar i Fryd henflode,
Her, hvor Du svor mig Trofeds dyre Ed
Her skal Du snart min Grav med Roser pryde.

O Thora blev han ved, og hævded' fro
Sit Die mod den stjernestroede Bue,
Der skal vi dog engang forenet bo,
Hist oppe hvor de klare Stjerner lue.

Da svæved Kjærlighedens Engel blid
I lysende Gestalter om de Gode,
Der som et Kov for Ondskab, Had og Rid,
Udfille vandre maa paa Sorgens Klode.

O Thora, snart jeg hen til Døden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde;
Forladt og sorgfuld da igjen Du staar,
Din' Taarer ene skal ved Liget flyde.

Nei, elskte Emor, raabte Thora, nei,
Ei ene skal Du do, Din kjære Pige
Vil følge Dig, skjont paa en farlig Vei
Op til Alfaders lyse Himmerige.

O, Englelfjonne! da med Fryd jeg dor,
Befignet sidste Time Du mig være;
Da skal jeg jo blandt Valhallas Moer
Imorgen favne Dig, Du Englelfjære.

Nu Timen slog, de Elskte skiltes ad;
Hun ileb' hjem, og han til mørke Fængsel,
Hvor Vægteren ved skumlen Indgang sad
Dg vented' paa ham med urolig Længsel.

Paa Himlens østre Bue Ratten veg;
Alt smilte frem den unge Morgenrøde,
Da Thoras grumme Fader stolt besteg
Den Hoi, hvor Emor skal som Offer bløde.

I Jomfruburet, smykket som en Brud,
Saa Thora mere skøn end Morgenrøden,
Dg sendte fromme Bønner op til Gud
Om Taalmod, Styrke, Kraft og Mod i Døden.

Da saa hun Emor rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sværd hans Hoved ramme.
Tilgiv mig, milde Gud, min Brode glem,
Hun raabte blidt, og Borgens stod i Flamme.

Mod Himmelen den røde Bue steg,
Da Thoras Fader stod som ramt af Torden,
Som Marmorstøtte stod han kold og bleg;
Thi Thoras Aand var ikke mer paa Jorden.

